

Rossz a kommunikáció

2021 május 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A kínos ügyek feltárása kötelessége a sajtónak...

Amikor a nemzeti-jobboldali táborban beszélgetnek az emberek, számba veszik a kormányzás eredményeit, és megpróbálják megfejteni, mi várható jövőre? tavasszal a választásokon, akkor kerül elő a téma. Nagy sóhajtással szokás erről beszélni, haragot lelemezni elégedetlen hangsúllyal: hát, igen, ez a kormány a létező kormányok legjobbika, de nagyon rossz a kommunikációja. Ezért éles a verseny, ezért van esélye az egyesült baloldalnak nem egészen egy esztendő múlva.

Tényleg rossz az a kommunikáció? És ki mondja? Miért mondja?

Én úgy tapasztalom, hogy aki ilyen sommás véleményre ragadtatja magát, aki a lakása karosszékéből, illetve legmagányos mélységeit a Facebookkal oldva ilyen pompásan átlátja a kérdést, igazán mondhatna valami konkrétumot is. Ha nem így, akkor úgy – ezt igazán elvárhatnánk tőle. Csak hogy a szokásos sóhajtozáson, a sejtetésekön kívül konkrétumot nemigen hallunk. Hacsak az nem konkrétum, hogy a jobboldali sajtónak nem lenne szabad ennyit foglalkoznia Karácsony Gergelyvel, mert lám, az önkormányzati választáson is ezt tette, meg is lett az eredménye: az eléztesen esélytelen ellenzéki jelölt legyőzte Tarlós Istvánt.

Azt mondom, az igazság teljesen máshol van. El lehet vitetni a balhét a jobboldali sajtóval, lehet azt mondani, hogy persze, hiú reményt keltettünk az önkormányzati választáson, hogy túlságosan sokat foglalkoztunk az ellenféllel. Azt is mondhatjuk – szigorúan utólag –, hogy milyen jó lett volna, és jó volna most is az eredményekre koncentrálni, hiszen a mögöttünk álló tíz esztendő páratlan sikerei, a látványos országépítés önmagában garancia a szavazatnövekedésre.

Ezzel az utóbbi kijelentéssel pusztán egy a gond: nem igaz.

Egy-egy választás annyira komplett eseménysorozat, hogy mindent a helyére kell raknia annak, aki győzni akar. Miután az események legnagyobb hányada a titkos zónában zajlik, és a pártok nem avatják be a részletekbe a tisztelt választót, nem fecsegik ki stratégiai és taktikai elgondolásait, sőtétben tapogatózik, aki „holtbiztos” receptet közöl anélkül, hogy az alapinformációkkal tisztában lenne. Aki pár rövid mondattal elintézi a kormány kommunikációját, és kapásból, érzelmektől vezérelve kijelenti, hogy a baj, pontosabban nagy baj lesz, én időben figyelmeztettem, semmit sem mondott. Ha ezt az embert meghívnák egy kampánycsapatba, ahol felvázolhatná ezt a roppant eredeti felismerését, nyilván azonnal megkérdeznék az érintettek: tényleg? És mire tetszik mindezt alapozni? Hiszen mi az egész folyamatot átlátjuk, mindent eshetőséget megnézünk, hatalmas emberi, anyagi erőforrások állnak rendelkezésünkre, és olyanok alkotják a csapatunkat, akik mindent tudnak a kampányokról, választásokról.

De hogy mondjak is valamit, és ne azok számát gyarapítsam, akik hangulatot keltenek, de a kérdésekre nem válaszolnak: szerintem a választásokat az nyeri, aki a képzeletbeli listáról több mindent pipál ki. Szerepel azon a listán mondjuk húsz állítás, húsz teendő, amelyek nélkül nem lehet választást nyerni. Ezeket sorra kipipálják az egymással versenyző pártok szakemberei: mozgósítás... pipa. Eredménykommunikáció... pipa. Tematizálás... pipa. És így tovább, akad ott mindenféle téma. A választást pedig az nyeri, aki nemcsak mindent kipipált, de a húsz közül mondjuk tizenegyben felülkerekedett. Aki nemcsak maximálta szavazatait, de a levegőt is elszívta a vetélytársai elől. Akinek az emberek többsége elhitte, amit mondott, és aki a választás napján alkalmasabbnak látszik az ország vezetésére.

Tévedés, hogy pusztán eredménykommunikációval választást lehet nyerni. Az emberek hajlamosak arra, hogy ha sok jóban részesítik őket, egy idő után természetesnek fogadják el, ami egyébként nem jár, aminek a megteremtése óriási áldozatokat követelt, és valójában bravúrnak számított. Az eredmények felsorolása ugyanakkor fontos, mert emlékezteti a feledékenyeket, és szétzúzhatja, ellensúlyozhatja az ellenfél kommunikációját. Ugyanez a helyzet az ellenfél szüntelen támadásával. Önmagában nem elegendő, ha újra és újra leírjuk, hogy az illető alkalmatlan, de gyenge pontjainak kikémlelése, egy-egy számára kellemetlen ügy szinten tartása elengedhetetlenül fontos.

Magyarul: ha Karácsony Gergely úgy óhajt miniszterelnök lenni, hogy nem tud angolul, arról fel kell világosítani a választókat. Ennek a döntő fontosságú hírneke a közlése, magyarázata kötelessége a sajtónak. Legalábbis a jobboldalinak, mert baloldali, ugye, nincs, nem létezik – mondjuk azt tehát, hogy a „független” sajtónak is írnia kellene Karácsony bénázásáról, alkalmatlanságáról. Miért is nem teszik? Ja, mert függetlenek...

A kínos ügyek feltárása tehát kötelessége a sajtónak, és legkevésbé a jobboldali közszereplőkön kell elverni a port, ha túl gyakran hallunk arról, hogy nem csak a Fidesz nevű párt indul a választásokon. Aki szerint azért veszíthet a polgári oldal, mert sokat foglalkozik az ellenféllel, nem ért a politikai kommunikációhoz. Ugyanúgy az sem, aki szerint egész pályás letámadással kell rárontani a másikra, és nem fontosak a sikerek, nem szükséges emlékeztetni a választót a kormányzás eredményeire. Valójában a kettő ötvözetére van szükség, pontosabban mindenre – ezekre is – szükség van. A választás annyira bonyolult és nagy szakértelmet igénylő kérdés, hogy a külsőknek – beleértve az újságírókat is, aki persze nyilván sok háttér-információt ismer, de annyit nem, hogy átlássa a legfontosabb kérdéseket – szerényebbnek illene lenniük.

Higgyük el, hogy a választás és a kampány első sorban szakmai kérdés. Erre is gondoljunk, amikor vágyvezérelt hülyeségeket terjesztünk, és megpróbáljuk nulla információval, nulla tudással elmagyarázni, hogy mekkora a baj. Igen, lehet, hogy nagy a baj, és az is lehet, hogy nem. Csakhogy az időjárás-elrejelzés a meteorológus dolga, cipőt pedig a cipőboltban vegyünk. A politikai kommunikációhoz a politikus és a kommunikációs szakember ért a legjobban, tördjünk bele, hogy ez így volt, így van, és így is lesz. Maszek, megalapozatlan jóslatainkkal ártunk a saját politikai közösségünknek. Csak odáig kellene eljutnunk, hogy bocs, én ehhez nem értek, de érdeklődve figyelem az eseményeket. Nem az én dolgom, jóslgatni meg nem szeretnék, tudjátok?

Gondolom, ez nem nagy kérdés.

Szentesi Zöldi László - www.888.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

